

Skrivnost Pe ovnika - vrednote in zakladi NOB knežjega mesta in dežele Celjske!

Janez rnej

V drugi tretini leta 1945 so morilsko dobro organizirane enote partizanske vojske, prišle v Celje in si s pomojo celjskih partizanov terencev poiskale svoja za asna bivališ a. Osmarogorska brigada na doma ijah na Ostrožnem in Dobravi, bataljon (399 partizanov) Gub eve brigade na hribu sv. Jožefa v samostanu lazaristov (po dr.Tamari Griesser –Pe ar Cerkev na zatožni klopi, so do srede julija leta 1945, že uni ili samostanske stopnice in elektri no napeljavo v samostanu lazaristov, po Ladu Ambroži u -Novljanu v knjigi Gub eva brigada, pa so v Celju bili samo dva dni 16. in 17. avgusta, leta 1945) 3. bataljon Knoja pa v Meš anski šoli, sredi Celja, z štabom ob stolpu mestnega obzidja, nasproti bivšega poslopja trgovine T. Organizacijsko-politi ni center po psiholoških kriterijih izbranih morilcev, kakor jih je opisal Albert Svetina, v svoji knjigi *Od rde e zvezde do banditizma*, se je nastanil v prostorih Ple nikove pala e v Vodnikovi ulici, z velikim križem na vrhu pro elja in v prostorih nad kinom Metropol v Stanetovi ulici.

Morilsko delo jim je bilo dolo eno po navodilu komunisti ne partije in Ozne. Hrvate morajo moriti rnogorci, Slovence Slovenci, Srbe Slovenci, nemške vojne ujetnika pa vsi. Partijska navodila so veljala tudi za grobiš a. V grobiš ih so morali mešati narodnosti in uniformirance z civilisti. Kasneje so jih vse sla ili. Niso pa mogli prikriti spolov in starosti.

Kasnejše celjske lokalne oblasti, ki so obvladovale obmo ja sedanjih ob in Štore, Vojnik, Dobrna in Celje, so imele tudi upravno in politi no mo . Politi ni cilj jim je bil zbrisati spomin na Teharje, kjer je bilo koncentracijsko taboriš e in na vsa številna moriš a in grobiš a v mestu Celje in okolici. Okrožnica zveznega notranjega ministra republiškim notranjim ministrom je ukazovala, da morajo po videzu in spominih prikriti vsa povojna grobiš a. Ta ukaz so prenašala notranja ministrstva pisno na takratne velike ob ine.

Takrat ozemeljsko velika ob ina Celje je stala pred težkim problemom, kako prikriti taboriš e Teharje, dva kilometra dolg protitankovski jarek, nekaj kilometrov strelskih jarkov, okrog 40 flakovskih jam (flak je bil nemško protiletalsko orožje), prav toliko pripadajo ih t. i. L jarkov (jarki za zaš ito flakovskega osebja) in veliko število na roko izkopanih velikih moriš nih jam. Takratni vodilni komunisti, ki jih kar nekaj ni bilo Celjanov, in nekaj servilnih intelektualcev in partijskih primitivcev, ki so jih komunisti obvladovali z

grožnjami zaradi njihovega preteklega dela, se je odlo il o uni iti naselje Teharje z bližnjo okolico. Leta 1986 so pripravili na rt razširitve Cinkarne Celje proti vzhodu, ki ga je pripravil Razvojni center Celje, vodil ga je bivši direktor in takratni predsedni Skupš ine ob ine Celje Tone Zimšek. Zazidalni na rti so bili že od leta 1945 prepovedani. Ukinili so osnovno šolo, komunalno odlagališ e in cinkarniško odlagališ e pa preimenovali v odlagališ e Žepina. Celjski komunisti so takrat (leta 1986) sklicali veliki sestanek v Narodnem domu in zahtevali v imenu 4.000 celjskih komunistov širitev Cinkarne Celje proti vzhodu.

Zaradi teh njihovih odlo itev je obmo je zaselkov krajevne skupnosti Teharje zastrašujo e kemi no zastrupljeno, prostorsko degradirano, naselitveno onemogo eno in družbeno paralizirano z zmanjšanim številom prebivalstva in javnih ustanov.

Pri sprejemu okoljske zakonodaje v takratni skupš ini sem leta 1991 v amandmaju na len o degradiranih obmo ij predlagal, da se tudi KS Teharje proglasi za tako obmo je. V podporo mojemu amandmaju sem v avli sejne sobe zbora ob in izobesil dva zemljevida takratne velike ob ine Celje. Na enem so bile z rno barvo ozna ene lokacije 22 celjskih grobiš , na drugem pa z razli nimi barvami ozna ena zastrupljenost zemlje, živali in rastlin z težkimi kovinami, z fluorjem in PCB-ji

Po zaslugi takratnega predsednika Skupš ine ob ine Celje Antona Rojca, ki je bil tudi moj poslanski kolega iz Demosa v Zboru ob in, ter izrazit nasprotnik okoljskih prizadevanj in raziskav povojnih grobiš , moj amandma ni bil sprejet. Kljub takratni zakonski omejitvi števila tridesetih notarjev za vso Slovenijo je zaradi svojih nazorskih nagnjenj, ki so bile v asu Drnovškove vlade odlo ilne za državne službe, je Rojec dobil koncesijo za notarja. Takrat je bilo za tisto mesto notarja ve primernih kandidatov.

Na moj zemljevid z lokacijami 22 celjskih grobiš (kasneje jih je bilo 36) se mi je odzval Marjan Dvornik, takratni župan Novega mesta in tudi poslanski kolega v Zboru ob in. Povedal mi je, da so bili pri njem na ob ini na sprejemu zdomci iz Argentine. Ena od zdomk ga je prosila, e lahko v bližini Celja poiš e kraj z rudnikom in kamnolomom, kamor so žive zasipali njihove svojce, domobrance, vrnjene iz Vetrinja. Po prvem miselnem zastoju, e tak kraj v bližini Celja sploh obstoja, se mi je odvrtela kombinacija apnenika, kamnoloma, zaprtega rudnika in celjskih govoric o Pe ovniku.

Obmo je rudnika Pe ovnik leži v krajevni skupnosti Zagrad, južno od znamenitega celjskega gradu in pod hribom Grmada, na katerega je lastnik zemljiš a Rafael Trobiš (avtobusni šofer) z pomo jo helikopterja postavil veliki, železni spominski križ z zvon kom. Križ je posvetil Marjan Jezernik celjski opat, zvon ek, ki je ob smrti lastnika po il in je bil zamenjan z novim, pa takratni celjski škof Anton Stres. Veli astni križ vrh Grmade daje slutiti, da je nekdo

vedel ali slutil, da se v nedrjih hriba nahaja skupinski grob številnih ne loveško umorjenih žrtev.

V kraj Pe ovnik prideš iz naselja Polule, ki ležijo na desni strani Savinje, po mostu, na levi breg, nato pa desno po cesti pod železnico in ob potoku Hudi ev graben do malo razširjene doline, ki vodi po levem odcepu, do južnega poboja Starega gradu, potem naprej po dolini, desno ez most, ez potok Hudi ev graben, do spodnjega, zdaj uradno zaprtega rudnika Pe ovnik. Naprej po cesti po desni strani potoka vodi pot do vojaškega strelišča, mimo strelišča pa do razcepa ceste, levi odcep vodi do zaselka Osence, naprej do Pe ovja, naravnost po dolini pa pridemo najprej do spomenika padlim partizanom na levi strani in starim okupatorskim stražnim in zaščitnim bunkerjem za vhod v rudnik Bohemia, ki se nahaja nasproti in je prikrit, saj so ga zasuli z zemljo. Naprej po cesti pridemo do ribogojnice.

Moja poizvedovanja pri kmetih in znancih v Zagradu niso prinesla nobenih odločilnih zaključkov, razen nasvet gosp. Manjaka, naj grem vprašat njegovega soseda na hribu Stanislava Juga, ki je zdaj upokojen. Bil je namreč rudar v rudniku Pe ovnik. Hotel sem povezati pri evanjo gosp. Juriča, ki je bil otrok s Petričevimi, da so njegovega očetja odpeljali umoriti v rudnik Pe ovnik, z prošnjo argentinske izseljenke.

Po pri evanju starega rudarja Stanislava Juga so imeli zalogo premoga za več kot deset let; in še, da leta 1945 niso imeli vstopa v rudnik, ampak šele leta 1946. Spomnil se je tudi neke zazidane površine. Preko direktorja ing. Janeza Vrečarja so bili obveščeni, da zaloga premoga ni toliko kot so mislili in da bi bilo najbolje, če bi jo obdržali službe, da uprizarijo nesrečo. Tako bi talna voda zalila premogovnik, škoda bo poravnala zavarovalnica, država pa bo poskrbela za njihove službe in pokojnine. Takrat je bilo v službi v rudniku 252 zaposlenih. »Nesreča« se je zgodila z razstrelitvijo neke betonske pregrade in talna voda je rudnik zalila. Po Celju so zaokrožile govorice, da se je ob poplavi leta 1954 v rudniku odtrgal neki plaz in voda je naplavila kosti, ki so vodilnim povzročile večje politične skrbi. Vsa ta pri evanja in govorice sem skušal povezati, da bi prišel do prave resnice.

Zapisnik Sekretariata izvršnega sveta za industrijo in obrt, Rudarski inšpektorat RLS, z dne 26. 12. 1959, govori o tem, da se ustavi izkoriščanje premoga, ker bi bilo izrpavanje vode iz jame Konstanca združeno z velikimi težavami. Poleg tega bi bila ponovna oživitev izkoriščanja premoga prevelika nevarnost za rudarje. Ropalne agregate bi bilo nemogoče postaviti varno v izvozni jašek. Z ozirom na zadnje geološke in hidrološke raziskave pa bi obstajala ponovna nevarnost zalitja vode.

Pri sestavi sklepov komisije v pisarni rudnika so sodelovali: glavni rudarski inšpektor LRS ing. Matija Cerovac, ing. Franc Kenda, Beno Krivec, Stane Tratnik, Cokan, tov. Skok, organizacijski sekretar, ing. Vrečar, direktor

Pe ovnika itd. Rudarji se niso strinjali s tem, da bi rudnik zaprli, češ, da je premoga dovolj in bi ostali brez službe. Takratni predstavnik Skupšine obine Celje je bil g. Franjo Krivec. Ko sem ga sedaj po tolikih letih vprašal, kaj so vsem radi tega, ker se to tehnično zelo zahtevne in drage zadeve in če bodo rudarji z svojimi hišami jamili ali ta zahtevni posek, ki ni nujno, da uspe. Vprašal sem ga tudi, če ve za vhod v rudnik Bohemija, ki je sedaj zasut. Odgovoril mi je, da prvi sliši zanj.

To je bila uradna verzija, zapiranja rudnika.

Pri evanji Justine Jazbec (Teharska 90) o dveh kompozicijah vlakov, ki sta stali tri dni polnih jetnikov pod grašino Mlinarjev Janez in da so te jetnike potem gonili tudi proti Jalovemu grabnu ter jih nato žive zasuli v rudnik, in pri evanji kmeta nad Stolarno v Štorah nasproti grašini Mlinarjev Janez, ki je kot 14-letni fant gledal enookrega Luko Tlakarja, ki je pri železniških zapornicah pred gostilno Tlakar usmerjal ujetnike, skupaj z partizanskimi stražarji, nekaj proti grašini Mlinarjev Janez v smeri taborišča Teharje, nekaj pa čez Voglajno proti Jalovemu grabnu, dopolnjuje zapis Janeza Bajeca v reviji Zaveza v številki 77. V članku Moja pot na Teharje 1945 dobesedno opisuje zadnji transport domobrancev, ki so ga vrnili 1.6.1945 Angleži iz Vetrinja preko Celovca, Pliberka, Maribora, Hoče. «Tu smo ostali dlje časa, nato so nas odpeljali proti Celju in zaustavili ob nekem velikem travniku med Štorami in Celjem. Tam so nas v vagonih pustili nekaj dlje časa. Vse tri dni smo bili v vagonih brez vode in hrane. Slišali smo, da se pred vagonom preliva voda, vendar ne za nas, temveč za stražarje. Ko so nas po daljšem času začeli izpuščati iz vagonov, vagon za vagonom so odpirali od zadaj proti lokomotivi, so nas ob progi že čakali slovenski fantje partizani, o Hercegovcih ni bilo sledu. Ko si skočil iz vagona te je le brzina reševala udarcev kundakov, bi ev, jermenov in kolov. Vsem ni nihče utekel. Ko sva z bratom pritekla do travnika ob železniških zapornicah, ki sekajo glavno cesto Celje - Teharje in železnico Celje - Maribor, je bilo tam že čez 1000 domobrancev, leželi na tleh. Okoli njih in po leželi so partizani nemilostno topli ter iskali sebi znane obraze. Tudi nas je isto doletelo, ne da bi vedeli zakaj. Ko sva z bratom ležala tesno drug ob drugem in je padalo tudi po nama, je moj brat prvi izrazil resnico: -Pobili nas bodo! –Po moji oceni nas je bilo v tem vlaku preko 3000 in to je bil zadnji transport iz Vetrinja. Brata sta bila takrat stara 22 in 21 let. Domov sem se vrnil in se svojim staršem še enkrat rodil na Marijin praznik 15. 8. Brata sta pokopana s prijatelji, starejši v kopenskih breznihi srednji pa nekje pri Teharjah. To sem podoživljal 1000-krat in še enkrat 8. junija 1990. Zgodovina se ne ponavlja, loveštvo dela iste napake. »Pred železniškimi zapornicami pred mostom čez Voglajno pod grašino Mlinarjev Janez. Tu so jih pričakali slovenski partizani in jih pri raztovarjanju začeli pretepati z puškinimi kopiti, koli, biči in jermeni. Pred njimi je druga kompozicija vlaka tovornih vagonov pripeljala okoli tiso domobrancev, ki so že ležali na travniku. Njihova kompozicija vlaka z

tovornimi vagoni pa okoli 3.000 domobrancev – vojakov Slovenske vojske. Sprejem so verjetno uprizorili partizani bataljona Gub eve brigade, ki so domovali v samostanu lazaristov pri sv. Jožefu in knojevci tretjega bataljona. Njihovo morilsko območje je verjetno obsegalo grobiš a protitankovskega jarka od mostu ez Voglajno pri gostilni Tlakar do takratnega izliva Voglajne v Hudinjo, grobiš a nasproti kmeta Pišeka na Teharski cesti, grobiš a pri graš ini Mlinarjev Janez, grobiš a v Jalovemu grabnu do grobiš a Bohemija, prikritega starega dela rudnika Pe ovnik in grobiš a okoli cerkve sv. Jožefa. Verjetno so morili skupaj z Knojevci, katerih del je imel domovanje pri kmetiji Marovšek pod cerkvijo sv. Jožefa.

Razpored ujetnikov kam gre kdo, je verjetno delal enooki Luka Tlakar, poznan že iz pohorske afere. Manjši del, verjetno mladoletnikov, je bil voden proti taboriš u Teharje, nekaj so jih umorili kar na platoju graš ine Mlinarjev Janez, kjer so štiri grobiš a, velika kot dve v Košnici, kjer se predvideva po 250 žrtev v vsakem grobiš u. Po pisanju Romana Leljaka oziroma po njegovi pri evalki Marici Mirnik, je bilo tu umorjenih samo 168 hrvaških beguncev, ki so bili zaprti v teharski stari ob ini. Tri grobiš a so dolga po okoli 20 metrov, eno pa je na njivi, kjer so v asu oranja krompirja izorali vsako leto nekaj loveških kosti.

Mu eniška pot drugih je peljala od velikega travnika pred gostilno Tlakar pri železniških zapornicah, po Jalovem grabnu pod Pe ovjem skozi Osenco in proti rudniku Bohemija oziroma staremu rudniku Pe ovniku.

V asu velike ob ine Celje je Jalov hrib in Jalov graben spadal pod ob ino Celje. Tako je celjski ob inski odlok v seznamu grobiš navajal tudi grobiš a v Jalovem grabnu. Pri ozemeljski in upravni delitvi ob in pa je Jalov hrib pripadel novi ob ini Štore, Jalov graben pa je postal meja med ob inama. Naivno sem mislil, da bo tudi lokacija grobiš a na Jalovem hribu oziroma grabnu potrjena z odlokom nove ob ine Štore.

Prosil sem novega štorskega župana, da bi se sestala v hotelu Evropa, kjer bi mu razložil, kako si predstavljam njegovo pomo pri nadaljnji raziskavi grobiš na Jalovem hribu oziroma grabnu. Bila sva v isti stranki, zato sem mislil, da mi bo v pomo pri moji raziskavi grobiš . Toda zmotil sem se. Po poslušanju moje razlage o celjskem ob inskem odloku in Jalovem grabnu mi je na kratko odgovoril, da je on pristaš partizanov in da se o tem no e pogovarjati. Tako sva najin razgovor kon ala. Kasneje sem premišljeval, da e si pristaš partizanov, moraš š ititi tudi njihove zlo ine. Županov politični pohlep je kmalu pokazal tudi njegovo mešetarsko naravo, ki še vedno bremeni sedanjo ob ino Štore. Na žalost pa je nekdanje dogajanje okoli stavb z grobiš em pod njimi, sredi gozda na Jalovem hribu, ostalo neraziskano. »Dobro delo« za prikrivanje partizanskih zlo inov je bilo opravljeno.

Zanimivo pa je, da je krajevna skupnost Aljažev hrib na Jožefevem hribu (po doma e je to Rde i hrib) proglasila dogajanja na Jalovem hribu oziroma grabnu

za svoj krajevni praznik, ki ga še vedno vsako leto proslavlja z spominskim pohodom po poteh prve celjske ete. Pot te e po Jalovem grabnu, 50 metrov od grobiš sredi gozda. Kolovoz, ki je peljal tik ob grobiš ih, so v za etku gozda zaprli, da je zarasel, na celjski strani grabna pa naredili novo cesto, ki je služila gradnji plinovoda. Tako je tudi tu, kakor v rudniku Bohemija, ostala neraziskana skrivnost partizanskih zlo inov.

Grobiš a pri Mlinarjevem Janezu dobro uva sedanji lastnik graš ine Mlinarjev Janez Aleksander Jan ar, prijatelj Katarine Kresal, odvetnika Korošca, Zveze borcev za vrednote NOB, katerih lan je tudi celjski župan Bojan Šrot, s pomo jo novinarja asopisa *Delo* Edija Einšpilerja.

Celo vladni komisiji z Jožetom Dežmanom in dr. Mitjem Ferencem je ob priliki sondiranja ob železnici pod Mlinarjevem Janezom Aleksander Jan ar kot lastnik graš ine prepre il sondiranje grobiš okrog svoje graš ine, ki jo je kupil z grobiš i vred. Pred teharsko komisijo, ki jo je vodil Janez Lampret, kjer sem bil navzo tudi jaz, je z frezo ravnal udornine treh 20 metrov dolgih grobiš . Preko njihove sredine pa je napeljeval ži nato ograjo, znotraj nje pa sadil grmovnice. Na poro ilo komisije je župan Bojan Šrot lastnoro no napisal, da se komisija moti. To je bilo za predsednika dolgo delujo e teharske komisije Janeza Lampreta dovolj, da komisije ni ve sklical. Tako je komisija zamrla, eprav je njen obstoj in delovanje bilo zapisano v ob inskem statutu. Poraja se vprašanje, kaj je s tem obnašanjem Lampret od župana dobil ali pa mu je bil kaj dolžan?

Za Aleksandra Jan arja vem, da dolguje nakup graš ine županu Šrotu in zvezi borcev, saj za protiuslugo, z družino in prijatelji varuje »zaklade in pridobitve NOB«.

Tudi spominski park Teharje obiskovalcem ne pove, komu je namenjen ali Ku anu in njegovi h eri, ter celjskemu opatu ali »vrednotam NOB«.

Mu eniška pot domobrancev skozi Jalov graben, Osenco, pod Pe ovjem, do rudnika Bohemia – Starega Pe ovnika pa je »ozna ena« z »spominsko ploš o«, na kateri je omenjena javka I. celjske ete pri Far niku, Teharska cesta 124, Spominska pot I. in II. celjske ete, z spominskim kannom Petru Stantetu - Skali, postavljenim ob novi cesti, nasproti grobiš v Jalovem grabnu. Na koncu, pred vhodom v rudnik, pa še z spomenikom padlim partizanom rudarjem.

Poleg tega je skrivnost rudnika Pe ovnika je z celjske strani dobro varovana tudi z »republiko Zagrad« in z njenim »trentarskim molkom«, kjer je veliko bivališ bivših rudarjev, bivših borcev (Šrotov, Gr arjev) ali sedanjih mlajših lanov »za vrednote ZB«.

Anonimka Grozote rudnika Pe ovnik, ki je bila poslana na ve naslovov, med njimi *Reporterju*, *Demokraciji*, *TV Slovenija*, Muzeju novejše zgodovine, zvezi borcev itd. (samo v *Demokraciji* je bila objavljena skrajšana verzija od Marije Vodišek), govori o uradnem zapiranju spodnjega rudnika Pe ovnik. Po mojem mnenju avtor sploh ni vedel za rudnik Bohemijo, ki je bil amatersko zaprt že leta

1945 in nato dodatno leta 1947. Anonimnež govori, da so zabetonirali vso desno stran rudnika, kamor so pono i vozili družine iz Celja in Zgornje Savinjske doline, za njimi pa je vozil majhen tovornjak z cinkarnišskimi ogorki (žlindro). Možno je, da je poplava leta 1954 naplavila kosti iz spodnjega rudnika in s tem razkrila zlo in iz zgornjega rudnika Bohemia

Zasebno obnašanje Slovencev po letu 1945 me vedno bolj spominja na obnašanje Rusov v asu stalinovih grozot, ki jih je opisal Orlando Figes v knjigi Šepetalci. Ob iskanju resnice in dejstev o dogajanju v rudniku Bohemia – Pe ovnik sem slu ajno prišel tudi do imena poveljnika oddelka, ki je izvajal morije v rudniku nad zaporniki Starega piskra in drugih za asnih zaporov iz okolice Celja.

lovek bivši mesar, ki je bil poznan potem, da je živino pred klanjem pretepal, da je bilo meso bolj sladko, je prevzel usodo poveljnika izvajalcev morije žrtev v rudniku. Najprej je bil pri VDV-u (Vojska državne varnosti) nato pa pri Knoju. Rodil se je leta 1927 pod imenom Debelak Slavc, v partizanih je pridobil ilegalno ime Vojin. Pregarjavica ga je odpeljala dale od Celja, proti Ajdoš ini, kjer si je na neki kmetiji našel veliko starejšo ženo. Tam je tudi umrl.

Po dveh letih je iz grobiš v Celju za el uhajati mrliški zadah, posebej okoli Joštovega mlina (kjer je površno zakopanih na tiso e žrtev), protitankovskega jarka (Ostrožno–Teharje), iz rudnika Bohemija in tudi iz drugih grobiš . Moje rojstno mesto Celje so namre »osvoboditelji« leta 1945 spremenili v eno samo moriš e in grobiš e.

Ta mrliški zadah je v Celju je verjetno postal tudi politi ni problem, ki je angažiral tudi partijo. Melhior Jošt, lastnik Joštovega mlina, ki so ga zaš itili po zgodovinski in komunisti ni plati, je pridobil koncesijo za kuhanje repelentov za zaš ito poljš in pred divjadjo. Zvarek je bil kuhan iz tera, ki je bil ostanek koksa, ki ga je uporabljala mestna plinarna za proizvodnjo mestnega plina. Med kuhanjem in meh anjem tera mu je bil dodan kreol, katerega prodoren vojn je prevladal vse druge, neprijetne, specifi ne vonjave. Kot mazivno teko ino so snov uporabljali lovci, ki so v njo namakali ter jih obešali na kole okrog njiv, da je neprijeten vonj odganjal divjad. Melhior Jošt je kuhal ta zvarek najprej pri sebi doma, kjer je Zahodna Ložnica, ki te e mimo Joštovega mlina tako smrdela, da se otroci niso mogli kopati v njej, nato pri vhodu rudnika Bohemia, nato pa pri vhodu zaprtega rudnika pri Stranica, za katerega se tudi sumi, da so v njem »zazidali« žive žrtve. Kako mo an, prevladujo in trajen vonj ima ta zvarek, smo se lahko prepri ali, ko smo odkopavali zemljo nad vhodom v rudnik Bohemio, kjer je zemlja po 60-tih letih še vedno zaudarjala po tem kuhanem repelentu.

V spominu mi je ostal razgovor z Ivanom Pu nikom ob priliki odkritja žrtev v zakloniš u v Slovenski Bistrici. Borci so ga hoteli prepri ati, da je zakloniš e prazno. Povedal mi je, da se je, ker je bil tudi sam partizan, vozil z njimi na izlet. Ko so se že malo napili, se je eden od njih, povedal je tudi priimek, ki sem ga jaz pozabil, za el hvaliti, koliko denarja so prihranili v prora unu takratne države,

ker pri umorih niso uporabljali streliva, ampak samo orodja. Ivanu Pukniku so se skoraj oči orosile, kaj vse so po čeli njegovi soborci in sram vse so se hvalili.

Če pomislim na kraje var evanija: krške ledenice, radeško zaklonišče, rudnik Hudo Jamo, rudnik pri Stranicah, Dolino zvon kov, rudnik Bohemia v Pečovniku in verjetno še kje, je moral biti delež slovenskih partizanov pri var evanju prora una kar velik.

Celje, 18. junija 2011

Celje, dne 16. 7. 2011

Pečovniška skrivnost, se je v meni pojavljala kod, neka slaba vest, češ, rodno mesto, ki te je izvolilo za poslanca, na prvih po vojnih demokratičnih volitvah, da smo zrušili totalitarni režim in se demokratizirali in osamosvojili, in ker si obelodanil kako so čemur no zastrupili zemljo, rastline, živali in ljudi nato pa dovolilo, da si obelodanil tudi morišča in grobišča ter sprejeli prvi občinski odlok v že samostojni državi, o zaščiti teh grobišč, -Republika Zagrad – pa je uspela prikriti, svoj bestialni zločin in v rudniku Bohemia.

Gospod Marjan Dvornik, Danilo Jurič, Alojz Pisanec, Janez Sever, razposlana anonimka, članek Janeza Bajca – Moja pot v Teharje 1945 – odkritje v Hudi jami, volja g.Roka Kleindinst in g.Jožeta Dežmana in navodila g.Prikla z Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve g.Štrovsu, katere lokacije lahko Vladna komisija za grobišča sondira, katera pa ne, mi je moja voljo prignalo do vrelišča, da kod Slovenec, Celjan raziščem tudi skrivnost Pečovnika, saj sem tudi državljani RS in mi ustava dovoljuje tudi moja pravilno državljansko obveščevanje pa, če tudi si jo poiščem in najdem sam.

Tako kod si je g. Aleksander Janar, kod lastnik Mlinarjevega Janeza dovolil, pri občinski Teharske komisije prikrivati, že evidentirana in z občinskim odlokom zaščitena masovna grobišča pa ga nobeden ni prijavil. Tako si dovolim jaz kod državljani, raziskati grobišča in s tem povezane zločine, da bi jih lahko obelodanil ljudem, ki imajo tudi pravico vedeti, če mi lastnik zemljišč to dovoli. Prijatelji so mi svetovali naj najprej poiščem na rt starega rudnika. Pridobil sem ga v Zgodovinskem arhivu Celje. Rudniške načrte zna prebirati samo strokovnjak, zato sem se na nasvet Jožeta Dežmana obrnil na g.Gorazda Hafnerja, dipl. ing. rudarstva, ki je vodil dela tudi v Hudi jami. Ugotovil je, da sem mu dal neobstoječi načrt. V njihovi rudniški evidenci tega načrta ni. Zato smo se dobili na licu mesta, bivšega rudnika. Sedanji lastnik zemljišč Rok Kleindinst, Gorazd Hafner in g.Kenda. Po mojem vedenju, ki sem ga pridobil od g.Vinka Cerovška, doma in z Polul smo približno locirali bivši vhod v rudnik. Sedanji lastnik, zemeljske površine, je dovolil kakršni koli poseg, da najdemo vhod v izvozni jašek in vhod v sam rudnik.

Zgradbe, bivšega rudnika z separacijo vred so popolnoma porušene in požgane. Obstoje samo del separacijske zgradbe, ki je bil skrajšan za 3m in preurejen v stanovanjsko hiško.

To smo si ogledovali leta 2010. Bilo je vse zaraslo zato smo se dogovorili, da bomo nadaljevali delo drugo leto. Dobili smo tudi sporo ilo, daje glavni vhod v jamo, 30 m globoko zaprt z lesenimi pregradami.

G.Hafnerja sem prosil, da mi naredi predra un za geodetsko odmero in za odkop vhoda v rudnik in izhodni jašek. Za pla ilo geodetske odmere, ki ni bila enostavna, saj smo imeli samo rudniške na rte, sem prosil, Valterja Ernsta dipl.ing. arhitekt, katerega o e je bil zaprt v Bresternici, umorjen pa nekje na Pohorju. Za pla ilo odkopa pa društvo Nova zaveza, saj so njihovi domobranci, kod Slovenska narodna vojska, pripeljani iz Vetrinja, razloženim iz dveh kompozicij tovornih vagonov na travnik pred graš ino Mlinarjev Janez (po Janezu Bajtu, Justini Jazbec in Janezu Severju) živi napolnili jaške tega rudnika.

Glavna površina te parcele, rudnika Bohemia se je imenovala Marija polje. Na njej pa se nahaja Glavni izvozni jašek in Marija vpadnik.

Glavni izvozni jašek je bil pokrit z navoženim materialom, ki je še vedno smrdel po Joštovih repelentih nad obdelanimi hlodi.

Marija vpadnik pa je bil tudi zasut in stisnjen do dna, preko njega pelje zasilna cesta, na dnu pa smo odkrili dve železni tirnici, ki peljejo naprej v zemeljsko stisnjen jašek. Tudi tu bo potrebno odstraniti okoli 400 do 500 kubikov zemlje.

Po dogovoru bomo dela nadaljevali z buldožerjem in rudniško sondažno cevjo.

Moramo se zavedati, da je v Hudi jami, bilo 11 pregrad.

Sam pristop do vhoda zahteva veliko rudarskih strokovnih opravil in veliko denarja. Predra un znaša 25.000 Eu. Zato je predsednik naše komisije g.Dežman zaprosil vlado za sredstva za sondiranje. Z ministrstva so sondiranje odobrili, vendar za leto 2012.

Tako akamo na finan na sredstva.

Celje 18.1.2012